

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry v právní věci

žalobce: **P. Ministr v.o.s.**, IČ 63221691
sídlem Husova 298, 530 02 Pardubice
zastoupeného advokátem Mgr. Josefem Smutným
sídlem Třída Míru 92, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. KrÚ 30245/2017 ze dne 26. 4. 2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Napadené rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu a zrušení v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí (platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně) Magistrátu města Pardubic ze dne 16. 1. 2017, č.j. MmP 3647/2017, jímž bylo rozhodnuto o povinnosti žalobce odvést za porušení rozpočtové kázně do rozpočtu statutárního města Pardubic neoprávněně použité prostředky ve výši 18.412 Kč.

II. Podstata věci

2. Jak uvedeno shora, označeným rozhodnutím, tj. platebním výměrem Magistrát města Pardubic, odbor školství, kultury a sportu jako orgán I. stupně rozhodl o uložení povinnosti žalobci odvést za porušení rozpočtové kázně do rozpočtu statutárního města Pardubic neoprávněně použité prostředky ve výši 18.412 Kč ve lhůtě 30 dnů o doručení. Odkázal na smlouvu o poskytnutí dotace žalobci jako příjemci z rozpočtu města uzavřenou dne 17. 10. 2016, podle které byla poskytnuta dotace ve výši 184.120 Kč. Příjemce se dle smlouvy zavázal předložit poskytovateli vyúčtování nejpozději do 31. 12. 2016, což neučinil, neboť vyúčtování předložil až dne 12. 1. 2017. Poukázal na porušení rozpočtové kázně dle § 22 odst. 1 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů (dále jen „zákon č. 250/2000 Sb.“ či „rozpočtová pravidla ÚR“), dále na obsah veřejnoprávní smlouvy, ve které bylo uvedeno, že za shora popsané porušení činí odvod 10 % z poskytnuté dotace.

3. Žalobce podal proti uvedenému platebnímu výměru odvolání. V odvolání uvedl, že několikadenní zpoždění při vyúčtování dotace nelze považovat za neoprávněné použití prostředků ve smyslu zákona č. 250/2000 Sb. Odvolací argumentaci postavil na tom, že pro uložení sankce odvodu se vždy musí jednat o neoprávněné použití prostředků, které souvisí s účelem, na který byly poskytnuty. Rozporoval obsah ustanovení č. IX. bod 3., smlouvy o poskytnutí dotace, které považuje za rozporné se zákonem. Dotace byla poskytnuta na konkrétní účel platby nájemného, na tento byla i celá použita. Prostředky tak poskytlo město Pardubice a rovněž je obratem jako platbu nájemného obdrželo od žalobce zpět. Žalovaný k odvolání věc přezkoumal, setrval na tom, že příslušné ustanovení smlouvy není v rozporu se zákonem, takové ustanovení bývá běžnou součástí smluv. Zdůraznil důležitost řádného (a tedy i včasného) předložení vyúčtování. Odvolání proto zamítl.

III. Shrnutí žaloby

4. Žalobce v žalobě v podstatě zopakoval své odvolací námitky. Ke zjištěnému skutkovému stavu, tj. závěru o opožděném vyúčtování dotace ničeho nenamítal. Namítal, že jednání ve formě opomenutí s vyúčtováním a předložení čestného prohlášení nelze považovat za neoprávněné použití prostředků ve smyslu shora uvedených ustanovení zákona č. 250/2000 Sb. Ustanovení čl. IX bod 3. Smlouvy o poskytnutí dotace označil za rozporné s uvedeným zákonem, neboť zavádí sankce sice na základě zákona, avšak chybně pouze pro administrativní pochybení. Rovněž namítl, že přijaté prostředky z dotace obratem městu jako poskytovateli zaslal zpět jako platbu nájemného. Vše proběhlo v říjnu 2016. Město se tak obratem dozvědělo, že prostředky z dotace byly v plné výši použity pro

její účel. Zdůraznil, že za porušení povinností stanovených právním předpisem lze dle § 22 odst. 1 a 2 rozpočtových pravidel ÚR považovat jen porušení pravidel při použití prostředků, resp. v souvislosti s účelem, na něž byly použity. V případě žalobce se jednalo pouze o opožděné vyúčtování dotace.

IV. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal fakticky na obsah žalovaného rozhodnutí. Odmítl žalobní argumentaci včetně výkladových námitek žalobce o příslušných ustanoveních zákona č. 250/200 Sb. a navrhl zamítnutí žaloby.

V. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s., žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

7. Žaloba není důvodná.

8. Jak soud shora uvedl, žalobní námitky jsou převážně faktickým opakováním námitek odvolacích ze správního řízení. Platí, že žalovaný se námitkami žalobce v napadeném rozhodnutí vypořádal, byť se tak stalo v rozhodnutí, které dle soudu mohlo být, s ohledem na rozsah odvolání, pojato stručněji, případně přehledněji. V odvolacím řízení bylo úkolem žalovaného, stejně tak jako bude úkolem soudu, se vypořádat s námitkou oprávněnosti stanovení odvodu ve výši 10 % dotace za pozdní vyúčtování dotace v řádech dnů, v omezeném rozsahu s obsahem veřejnoprávní smlouvy a též zaujmout stanovisko k tomu, zda může být pro věc rozhodná okolnost, tvrzená žalobcem, že dotace byla přijata a obratem vyplacena zpět jejímu poskytovateli jako provozní nájemné.

9. Soud proto připomíná, že není smyslem soudního přezkumu dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).

10. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné stejně jako další citovaná rozhodnutí Ústavního soudu na <http://nalus.usoud.cz>). Obdobně lze uvedené aplikovat na rozhodnutí odvolacího správního orgánu.

11. K samotnému přezkumu napadeného rozhodnutí soud uvádí následující. Napadené rozhodnutí soud nepovažuje za nepřezkoumatelné, neboť je srozumitelné a lze z něho dovodit, jakými úvahami se žalovaný řídil. Závěry žalovaného má soud za odůvodněné. Na nosnou část odůvodnění, uvedenou na str. 6 napadeného rozhodnutí soud odkazuje.

12. Soud předně uvádí, že samotné vyúčtování (vypořádání) dotace je třeba považovat za důležitý prvek a nezbytnou součást procesu poskytování dotací. Na vyúčtování dotace nelze nahlížet odděleně jako na administrativní záležitost, která již jen formálně stvrzuje skutečný stav věci. Vyúčtování dotačních prostředků totiž zcela bez pochyb souvisí s důležitou povinností příjemce dotace, který má ze zákona [viz ust. § 10a odst. 5, písm. j) a § 22 odst. 2, písm. c) rozpočtových pravidel ÚR] povinnost prokázat jak byly prostředky použity, resp. prokázat to, že byly použity v souladu s poskytnutým účelem. Toto prokázání použití je právě přímo spjato s institutem vyúčtování dotace. Z uvedeného důvodu mu je proto přiřazena v celém procesu poskytnutí dotace vysoká důležitost. Prokázání využití prostředků (vyúčtování) nelze vyžadovat jinak, než v odpovídajícím rozsahu, tj. řádně, pravdivě a včasně. Přístup, který naznačuje žalobce, by fakticky znamenal to, že by příjemci dotací mohli bez rizika jakékoli sankce pominout svoji povinnost řádně a včas vyúčtovat prostředky, což by zprostředkovaně mohlo vést až k tomu, že by se použití prostředků mohlo míjet se stanoveným účelem. Při poskytnutí prostředků se poskytovatel dotace fakticky vzdává svých rozpočtových prostředků (peněží) v souvislosti s jistým budoucím vyhraněným účelem (viz rozsah dotačních účelových podmínek) a jako protiváhu požaduje řádné vyúčtování od příjemce dotace.

13. K otázce sankčních odvodů za porušení rozpočtové kázně v souvislosti s poskytováním dotací z veřejných prostředků existuje vícečetná judikatura Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“). Z převážné části se jedná o řešení otázek při poskytování dotací dle zákona č. 218/2000 Sb., rozpočtová pravidla, který obsahuje svoji vlastní zákonnou úpravu částečně odlišnou od zákona č. 250/2000 Sb., rozhodného pro tuto věc. Princip je však totožný. Zákon č. 218/2000 Sb., obsahuje částečně odlišné vymezení sousloví „neoprávněné použití peněžních prostředků.“ V ust. § 3 písm. e) totiž mimo jiné stanoví, že za neoprávněné použití prostředků se považuje i porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty. S tímto vymezením pak pracuje i příslušná judikatura NSS. Ač judikatura NSS není v otázce hodnocení marginálních porušení dotačních podmínek zcela jednotná (některá rozhodnutí připouštějí, že *„nikoli každé porušení příslušné povinnosti je zároveň neoprávněné použití prostředků a jako takové musí být vráceno zpět do veřejného rozpočtu“*), převažuje při hodnocení různých pochybení princip proporcionality. Ten znamená, že je třeba vždy zohlednit míru nedodržení povinností a stanovit tomu odpovídající sankci ve formě odvodu.

14. V usnesení čj. 1 Afs 291/2017-23 ze dne 29. 11. 2017 (bod 33.) NSS uvedl, že: *„První senát tedy nepovažuje za vhodný striktní přístup požadující stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně v plné výši, bez ohledu na charakter zjištěných*

nedostatků. Zároveň však neshledává žádoucím, aby bylo za porušení rozpočtové kázně považováno pouze takové porušení dotačních podmínek, jímž je dotčen samotný účel poskytnuté dotace. Takové pojetí je v příkrém rozporu již se samotným zněním § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech, podle něhož neoprávněné použití peněžních prostředků představuje i porušení těch povinností, které byly stanoveny rozhodnutím či dohodou o poskytnutí těchto prostředků. Nadto nelze pominout, že poskytnutí dotace skutečně představuje jakési dobrodíní ze strany státu, čemuž odpovídá i oprávnění poskytovatele dotace svázat příjemce dotace přísnými podmínkami. Jakkoliv je první senát přesvědčen, že nesplnění těchto podmínek nemá být automaticky sankcionováno odvodem celé částky dotace, nepovažuje za vhodné, aby bylo jejich porušení předem pardonováno pouze s odkazem na jejich nižší závažnost. Pokud by tomu tak bylo, nebyl by příjemce dotace žádným způsobem motivován k plnění těch podmínek, které se nevztahují bezprostředně k účelu poskytnutí dotace, a mohl by na jejich plnění zcela rezignovat. I z tohoto důvodu je proto první senát přesvědčen, že zohlednění charakteru porušení dotačních podmínek až ve fázi stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně představuje nejspravedlivější a nejrationálnější řešení, které kombinuje výhody obou zbylých přístupů.“ Tyto závěry se týkají i shora projednávané věci, kde soud hodnotí otázku opožděného vyúčtování dotace.

15. Jak soud shora uvedl, nelze přijmout úzký výklad sousloví „porušení rozpočtové kázně“, míněno pojmem „neoprávněné použití peněžních prostředků“ jak se snaží předložit soudu žalobce. Neoprávněné použití se proto vztahuje nejen k vynaložení prostředků v souvislosti s účelem, na který byly použity, ale též další pochybení, jež lze ze zákonného textu jako sankcionované dovodit. Není sporu o tom, že poskytnutí dotace je svázáno i s veřejnoprávní smlouvou, kterou byl žalobce zavázán. Zde smlouvy o poskytnutí dotace č. D1734/00734/16 ze dne 17. 10. 2016, která jednoznačně stanovila termín pro vyúčtování dotace [čl. VI. odst. 1, písm. f)] do 31. 12. 2016 a rovněž i výslovně sankci odvodu 10 % dotace pro případ pro opožděné vyúčtování do 15 dní (čl. IX. bod 3. Smlouvy). S ohledem na shora uvedené závěry o vymezení významu sousloví „neoprávněné použití prostředků“ a též na to, že institut vyúčtování dotace soud považuje za nepominutelný, nelze přisvědčit názoru žalobce, že ust. čl. IX. bod 3 smlouvy o poskytnutí dotace je neplatný pro rozpor se zákonem. Pokud žalovaný argumentoval tím, že se jedná o běžnou součást smluv, soud toto vnímá jako odkaz na zavedenou praxi, podloženou zákonem, nikoli jako nosnou argumentaci, která (shora uvedeno) plyne z výkladu zákona a smyslu institutu vyúčtování dotace.

16. Soud se rovněž pro úplnost stručně vyjadřuje k podpůrnému tvrzení žalobce, které spočívalo v tom, že dočasná a tedy časově krátce omezená absence vyúčtování mohla být jaksi kompenzována tím, že přijaté dotační prostředky dne 18. 10. 2016 byly ihned dne následujícího, tj. 19. 10. 2016 spolu s navýšením o DPH zaslány na účet Města Pardubice jako nájemné, tj. byly zaslány poskytovateli dotace. Viditelně se zde jedná o specifickou okolnost, kdy přijatá dotace byla použita jako platba nájemného poskytovateli dotace. Ani přes tuto okolnost není soud toho názoru, že sankce ve výši 10 % poskytnuté dotace by byla v rozporu se zákonem. Shora bylo uvedeno, že vyúčtování dotace (ze své podstaty formální část z celého procesu využití dotace) je nepominutelnou součástí dotačního procesu. Vyúčtování slouží

poskytovateli k tomu, aby měl dostatečný přehled o svých prostředcích a rovněž poskytovatel má následné povinnosti související s evidencí poskytovaných rozpočtových prostředků. Již je skutečností dnešního světa, že věci se čím dál více zesložitují a komplikují, přičemž s nimi související administrativa tvoří jejich nezbytnou součást. Není tak povinností poskytovatele dotace v případě absence vyúčtování toto nahradit faktickým seznáním toho, že prostředky byly skutečně vráceny zpět, což bylo zde i účelem dotace. Je skutečností, že žalobce měl na vyúčtování dotace a přípravu podkladů dostatek času, což ostatně plyne i z jím popsanych okolností věci.

17. Soud nemůže uzavřít tak, že by důraz na řádné a včasné formální vyúčtování dotace byl nad rámec toho, co lze po osobách čerpajících dotaci požadovat. Nadto, jednalo se o splnění povinnosti stanovené ve smlouvě, která je závazná pro obě strany. Požadavek včasného vyúčtování dotace nemá soud za neoprávněně formální povinnost, která by svazoval žalobce nad rámec oprávněně možného. Uložená sankce ve výši 10 % z dotace, není ani s ohledem na výši poskytnuté dotace sankcí, která by byla mimo proporce vyhodnocení výše sankce za porušení povinnosti, která zcela jistě souvisí s použitím dotačních prostředků, tedy s jejich účelem.

18. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

19. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný. Žalovanému podle obsahu správního spisu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 13. června 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu